Dette dokument er et dokumentationsredskab, og institutionerne påtager sig intet ansvar herfor

►**B**

RÅDETS DIREKTIV

af 25. juli 1978

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

(78/686/EØF)

(EFT L 233 af 24.8.1978, s. 1)

Ændret ved:

		Tidende nr.	side	dato
►**M1**	Rådets direktiv 89/594/EOF af 30. oktober 1989	L 341	19	23.11.1989
►**M2**	Rådets direktiv 90/658/EØF af 4. december 1990	L 353	73	17.12.1990

Ændret ved:

►**A1**	Tiltrædelsesakt for Grækenland	L 291	17	19.11.1979
►**A2**	Tiltrædelsesakt for Spanien og Portugal	L 302	23	15.11.1985
►**A3**	Tiltrædelsesakt for Østrig, Finland og Sverige	C 241	21	29.8.1994
	(tilpasset ved Rådets beslutning 95/1/EF, Euratom, EKSF)	L 1	1	1.1.1995

Berigtiget ved:

►**C1** Berigtigelse, EFT L 346 af 2.12.1981, s. 24 (79)

▼B

RÅDETS DIREKTIV

af 25. juli 1978

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger og om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

(78/686/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, 57, 66, og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet [1],

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg [2], og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til traktaten er enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling på området etablering og tjenesteydelser forbudt fra overgangsperiodens udløb; det således gennemførte princip om national behandling finder navnlig anvendelse ved udstedelse af en eventuelt fornøden autorisation for adgang til at udøve virksomhed som tandlæge, samt ved indskrivning eller optagelse i faglige organisationer og organer;

det forkommer dog formålstjenligt at fastsætte visse bestemmelser, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser for tandlæger;

i henhold til traktaten må medlemsstaterne ikke yde nogen form for støtte, som vil kunne fordreje betingelserne for etablering;

artikel 57, stk. 1, i traktaten foreskriver, at der skal vedtages direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser; dette direktiv sigter mod anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger, som giver adgang til at udøve virksomhed som tandlæge, samt eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for specialtandlæger;

hvad angår uddannelsen af specialtandlæger bør der gennemføres en gensidig anerkendelse af kvalifikationsbeviser, såfremt disse, uden at være en betingelse for adgang til at udøve virksomhed som specialtandlæge, dog udgør en betingelse for benyttelsen af en titel som specialtandlæge;

i betragtning af de forskelle, der for tiden består mellem medlemsstaterne med hensyn til antallet af tandlægespecialer samt formen for og varigheden af den uddannelse, gennem hvilken anerkendelse som specialtandlæge kan erhverves, er det nødvendigt at fastsætte visse samordningsbestemmelser med det formål at gøre det muligt for medlemsstaterne at foretage en gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser; denne samordning er gennemført ved Rådets direktiv 78/687/EØF af 25. juli 1978 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som tandlæge [3];

da den ovenfor omhandlede samordning ikke medfører en harmonisering af alle de i medlemsstaterne gældende bestemmelser om uddannelse af specialtandlæger, bør der dog foranstaltes en gensidig anerkendelse af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for specialtandlæger, som ikke er fælles for samtlige

---

([1]) EFT nr. C 101 af 4. 8. 1970, s. 19.
([2]) EFT nr. C 36 af 28. 3. 1970, s. 17.
([3]) Se side 10 i denne Tidende.

▼B

medlemsstater, uden at muligheden for en senere harmonisering på dette område derved udelukkes; i denne forbindelse skønnes det nødvendigt at begrænse anerkendelsen af disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for specialtandlæger til kun at omfatte medlemsstater, der kender et sådant speciale;

da et direktiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser ikke nødvendigvis medfører en indholdsmæssig ligestilling af de uddannelser, som disse eksamensbeviser vedrører, bør der, hvad angår benyttelsen af titler på grundlag af uddannelse, kun gives tilladelse til benyttelse af disse på sproget i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland;

for at lette anvendelsen af dette direktiv for de nationale myndigheder kan medlemsstaterne foreskrive, at de begunstigede, der opfylder de heri stillede uddannelsesbetingelser, samtidig med deres uddannelsesbevis skal forelægge et certifikat, som er udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og som attesterer, at disse beviser virkelig er de i dette direktiv omhandlede;

ved udveksling af tjenesteydelser udgør kravet om en indskrivning eller optagelse i faglige organisationer og organer, der er knyttet til udøvelse af en virksomhed af regelmæssig og varig karakter i den medlemsstat, der er værtsland, ubestrideligt en ulempe for tjenesteyderen på grund af hans virksomheds midlertidige karakter; kravet bør derfor frafaldes; i så fald er det imidlertid nødvendigt at sikre det tilsyn med den faglige disciplin, som henhører under disse faglige organisationers og organers kompetence; i dette øjemed bør der med forbehold af anvendelsen af artikel 62 i traktaten åbnes mulighed for at pålægge den begunstigede en indberetningspligt over for den kompetente myndighed i den medlemsstat, der er værtsland, vedrørende udveksling af tjenesteydelser;

med hensyn til vandel og hæderlighed bør der sondres mellem de krav, der kan stilles på den ene side ved en første adgang til erhvervet, og på den anden side for dets udøvelse;

hvad angår lønnet udøvelse af virksomhed som tandlæge omfatter Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet [1] ikke særlige bestemmelser for de erhverv, der er undergivet forskrifter vedrørende vandel og hæderlighed, faglig disciplin og benyttelse af titler; de pågældende forskrifter anvendes eller kan bringes i anvendelse såvel på lønmodtagere som på selvstændige erhvervsdrivende alt efter medlemsstaternes ønske; udøvelse af virksomhed som tandlæge er eller vil i alle medlemsstater blive betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for tandlæger; denne virksomhed udøves såvel af selvstændige som af lønmodtagere eller endog af de samme personer skriftevis som lønmodtager og som selvstændig i løbet af deres faglige karriere; for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for disse erhvervsudøvere inden for Fællesskabet forekommer det således nødvendigt at udvide anvendelsen af dette direktiv til også at gælde for tandlæger, der er lønmodtagere;

tandlægeerhvervet er endnu ikke organiseret i Italien; det er derfor nødvendigt at tilstå Italien en yderligere frist til at anerkende eksamensbeviser for tandlæger udstedt af de øvrige medlemsstater;

disse omstændigheder har ligeledes til følge, at indehavere af et bevis for lægeeksamen udstedt i Italien ikke kan få udstedt en attestation, der opfylder kravene i artikel 19 i dette direktiv;

det er derfor nødvendigt at udsætte Italiens forpligtelse til at anerkende eksamensbeviser udstedt af de øvrige medlemsstater og medlemsstaternes forpligtelse til at anerkende de i artikel 19 omhandlede eksamensbeviser udstedt i Italien —

[1] EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

▼B

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på den virksomhed som tandlæge, der er fastlagt i artikel 5 i direktiv 78/687/EØF, og som udøves under følgende titler:

— i Tyskland
Zahnarzt,

— i Belgien
licencie en science dentaire/licentiaat in de tandheelkunde,

— i Danmark
tandlæge,

— i Frankrig
chirurgien-dentiste,

— i Irland
dentist, dental practitioner eller dental surgeon,

▼M1

— i Italien
odontoiatra,

▼B

— i Luxembourg
médicin-dentiste,

— i Nederlandene
tandarts,

— i Det forenede Kongerige
dentist, dental practitioner eller dental surgeon,

▼A1

— i Grækenland
οδοντίατρος ή χειρούργος οδοντίατρος,

▼A2

— i Spanien:
Licenciado en Odontología,

— i Portugal:
médico dentista,

▼A3

— i Finland
hammaslääkäri — tandläkare,

— i Sverige
tandläkare,

— i Østrig
Østrig vil underrette medlemsstaterne og Kommissionen om denne titel senest den 31. december 1998.

▼B

KAPITEL II

EKSAMENSBEVISER, CERTIFICATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR TANDLÆGER

Artikel 2

Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 1 i direktiv 78/687/EØF, og som er anført i artikel 3 i nærværende direktiv, ved for så vidt angår adgang til og udøvelse af virksomhed som tandlæge at give dem den samme gyldighed på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

▼B

Artikel 3

De i artikel 2 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er følgende:

a) *i Forbundsrepublikken Tyskland:*

►M2 ——————— ◄ »Zeugnis über die zahnärztliche Staatsprüfung« (bevis for statseksamen for tandlæger), udstedt af de kompetente myndigheder;

▼M2

———————

▼B

b) *i Belgien:*

»diplôme légal de licencié en science dentaire/wettelijk diploma van licentiaat in de tandheelkunde« (lovbestemt eksamensbevis for tandlæger), udstedt af universiteternes lægevidenskabelige fakulteter eller af det centrale bedømmelsesudvalg eller statens bedømmelsesudvalg for universitetsundervisning;

c) *i Danmark:*

bevis for tandlægeeksamen (kandidateksamen), udstedt af tandlægehøjskolerne samt dokumentation, udstedt af sundhedsstyrelsen, for gennemført assistenttid;

d) *i Frankrig:*

1. »diplôme d'Etat de chirurgien-dentiste« (statens eksamensbevis for tandlæger), udstedt indtil 1973 af de lægevidenskabelige fakulteter eller af universiteternes blandede lægevidenskabelige og farmakologiske fakulteter;
2. »diplôme d'Etat de docteur en chirurgie dentaire« (statens eksamensbevis for tandlæger), udstedt af et universitet;

e) *i Irland:*

eksamensbevis som

— »Bachelor in Dental Science (B. Dent. Sc.)« eller

— »Bachelor of Dental Surgery (BDS)« eller

— Licentiate in Dental Surgery (LDS)«,

udstedt af et universitet eller af »Royal College of Surgeons in Ireland«;

f) *i Italien:*

det eksamensbevis, hvis benævnelse vil blive meddelt medlemsstaterne og Kommissionen af Italien inden for den i artikel 24, stk. 1, fastsatte frist;

g) *i Luxembourg:*

»diplôme d'Etat de docteur en médecine dentaire« (statens eksamensbevis for tandlæger), udstedt af statens eksamenskommission;

h) *i Nederlandene:*

»universitair getuigschrift van een med goed gevolg afgelegd tandartsexamen« (bevis for bestået tandlægeeksamen ved et universitet);

i) *i Det forenede Kongerige:*

eksamensbevis som

— »Bachelor of Dental Surgery (BDS eller B.Ch.D)«

— »Licentiate in Dental Surgery (LDS)«,

udstedt af et universitet eller af »Royal Colleges«;

▼A1

j) *i Grækenland*

»πτυχίο οδοντιατρικής του Πανεπιστημίου«►C1 (bevis for embedseksamen i tandmedicin fra universitetet) ◄ ;

▼A2

k) *i Spanien:*

det eksamensbevis, hvis benævnelse vil blive meddelt medlemsstaterne og Kommissionen af Spanien ved tiltrædelsen;

l) *i Portugal:*

»carta de curso de licenciatura em medicina dentária« (bevis for tandlægeeksamen), udstedt af en højere læreanstalt;

▼A3

m) *i Østrig:*

Østrig vil underrette medlemsstaterne og Kommissionen om dette eksamensbevis senest den 31. december 1998;

n) *i Finland:*

»todistus hammaslääketieteen lisensiaatin tutkinnosta — bevis om odontologi licentiat examen« (cand.odont.-eksamensbevis), som udstedes af et universitetsfakultet for medicin, og et bevis for gennemgået praktisk uddannelse udstedt af den finske sundheds- og socialstyrelse;

o) *i Sverige:*

»tandläkarexamen« (tandlægeeksamensbevis), som udstedes af tandlægehøjskoler, og et bevis for gennemgået praktisk uddannelse udstedt af den svenske sundheds- og socialstyrelse.

▼B

KAPITEL III

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR SPECIALTANDLÆGER BENYTTET I TO ELLER FLERE MEDLEMSSTATER

Artikel 4

Hver medlemsstat, i hvilken der findes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser på dette område, anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger, specialiseret i ortodonti og mundkirurgi, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 2 og 3 i direktiv 78/687/EØF, og som er anført i artikel 5 i nærværende direktiv, ved at give dem samme gyldighed på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 5

De i artikel 4 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er følgende:

1. **Ortodonti**

— *i Forbundspublikken Tyskland:*

»fachzahnärztliche Anerkennung für Kieferorthopädie« (anerkendelse som specialtandlæge i ortodonti), udstedt af »Landeszahnärztekammern« (delstaternes tandlægeorganisationer);

— *i Danmark:*

bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i ortodonti, udstedt af sundhedsstyrelsen;

— *i Frankrig:*

»titre de spécialiste en orthodontie« (anerkendelse som specialtandlæge i ortodonti), udstedt af den dertil kompetente myndighed;

— *i Irland:*

»certificate of specialist dentist in orthodontics« (certifikat som specialtandlæge i ortodonti), udstedt af den kompetente myndighed, der er bemyndiget hertil af den kompetente minister;

— *i Nederlandene:*

▼B

»getuigschrift van erkenning en inschrijving als orthodontist in het Specialistenregister« (bevis for anerkendelse og optagelse som ortodentist i registret over specialister), udstedt af »Specialisten-Registratiecommissie (SCR)« (Kommissionen for registrering af specialister);

— *i Det forenede Kongerige:*

»certificate of completion of specialist training in orthodontics« (bevis for afsluttet uddannelse som specialtandlæge i ortodonti), udstedt af den dertil kompetente myndighed;

▼M1

— *i Grækenland:*

»τίτλος της Οδοντιατρικής ειδικότητας της Ορθοδοντικής« (bevis for afsluttet specialuddannelse i ortodonti), udstedt af den dertil kompetente myndighed;

▼A3

— *i Finland:*

»todistus erikoishammaslääkärin oikeudesta oikomishoidon alalla — bevis om specialisttandläkarrättigheten inom området tandreglering« (bevis for specialistuddannelse i ortodonti) udstedt af de kompetente myndigheder;

— *i Sverige:*

»bevis om specialistkompetens i tandreglering« (bevis for specialistuddannelse i tandregulering) udstedt af den svenske sundheds- og socialstyrelse;

▼B

2. **Mundkirurgi**

— *i Forbundsrepublikken Tyskland:*

»fachzahnärztliche Anerkennung für Oralchirurgie/Mundchirurgie« (anerkendelse som specialtandlæge i mundkirurgi), udstedt af »Landeszahnärztekammern« (delstaternes tandlægeorganisationer);

— *i Danmark:*

bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i hospitalsodontologi, udstedt af sundhedsstyrelsen;

— *i Irland:*

»certificate of specialist dentist in oral surgery« (certifikat som specialtandlæge i mundkirurgi), udstedt af den kompetente myndighed, der er bemyndiget hertil af den kompetente minister;

— *i Nederlandene:*

»Getuigschrift van erkenning en inschrijving als kaachirurg in het Specialistenregister« (bevis for anerkendelse og optagelse som specialtandlæge i mundkirurgi i registret over specialister), udstedt af »Specialisten-Registratiecommissie (SRC)« (Kommissionen for registrering af specialister);

— *i Det forenede Kongerige:*

»certificate of completion of specialist training in oral surgery« (bevis for asluttet uddannelse som specialtandlæge i mundkirurgi), udstedt af den dertil kompetente myndighed;

▼A3

— *i Finland:*

»todistus erikoishammaslääkärin oikeudesta suukirurgian (hammas- ja suukirurgian) alalla — bevis om specialist-tandläkarrättigheten inom området oralkirurgi (tand- och munkirurgi)« (bevis for specialistuddannelse inden for tand- og mundkirurgi) udstedt af de kompetente myndigheder;

▼A3

— *i Sverige:*

»bevis om specialistkompetens i tandsystemets kirurgiska sjukdomar«(bevis for specialistuddannelse i mundkirurgi) udstedt af den svenske sundheds- og socialstyrelse.

▼B

Artikel 6

1. En medlemsstat, der er værtsland, kan af statsborgere fra medlemsstaterne, som ønsker at opnå eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser som specialtandlæge, der ikke udstedes i en medlemsstat, som er hjemland eller seneste opholdsland, kræve, at de opfylder de uddannelsesbetingelser, som denne medlemsstat i så henseende foreskriver i sine egne administrative eller ved lov fastsatte bestemmelser.

2. En medlemsstat, der er værtsland, tager dog helt eller delvis hensyn til de uddannelsesperioder, som de i stk. 1 omhandlede statsborgere har fuldført, og som er bekræftet ved et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for uddannelse, udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, såfremt disse perioder er i overensstemmelse med dem, der kræves af den medlemsstat, der er værtsland, for den pågældende uddannelse som specialtandlæge.

3. Når de kompetente myndigheder eller organer i en medlemsstat, der er værtsland, har efterprøvet indholdet og varigheden af den pågældendes uddannelse til specialtandlæge på grundlag af fremlagte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, underretter de den pågældende om varigheden af den supplerende uddannelse og om, hvilke områder den skal omfatte.

KAPITEL IV

ERHVERVEDE RETTIGHEDER

Artikel 7

1. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i artikel 1 i direktiv 78/687/EØF, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger, der er udstedt af disse medlemsstater før iværksættelsen af direktiv 78/687/EØF, ledsaget af en attestation, som bekræfter, at disse statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de 5 år, der går forud for attestationens udstedelse.

2. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for specialtandlæger ikke opfylder de i artikel 2 og 3 i direktiv 78/687/EØF omhåndlede mindstekrav til uddannelse, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for specialtandlæger, der er udstedt af disse medlemsstater før iværksættelsen af direktiv 78/687/EØF. Medlemsstaten kan dog kræve, at disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ledsages af et certifikat udstedt af de kompetente myndigheder eller organer i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som attesterer, at vedkommende som specialtandlæge har udøvet den pågældende virksomhed i et tidsrum svarende til det dobbelte af forskellen mellem varigheden af specialtandlægeuddannelsen i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og den i direktiv 78/687/EØF anførte minimumsvarighed for uddannelse, såfremt disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder de i artikel 2 i direktiv 78/687/EØF fastsatte mindstekrav til uddannelsens varighed.

Såfremt der i den medlemsstat, som er værtsland, før iværksættelsen af dette direktiv kræves en minimumsvarighed for uddannelsen, der er kortere end den i artikel 2 i direktiv 78/687/EØF foreskrevne, kan den

▼B

i første afsnit omhandlede forskel dog kun fastlægges i forhold til den i denne stat foreskrevne minimumsvarighed for uddannelsen.

▼M1

3. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger eller tandlæger specialiseret i ortodonti og mundkirurgi ikke svarer til de benævnelser, der er angivet for vedkommende medlemsstat i artikel 3 eller 5, eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er udstedt af de pågældende medlemsstater og ledsages af et certifikat, der er udstedt af de kompetente myndigheder eller organer. Ved sidstnævnte certifikat attesteres det, at de pågældende eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for tandlæger eller tandlæger specialiseret i ortodonti og mundkirurgi er udstedt som bevis for afslutning af en uddannelse, der er i overensstemmelse med de bestemmelser i direktiv 78/687/EØF, hvortil der alt efter omstændighederne henvises i artikel 2 eller 4 i nærværende direktiv 78/686/EØF, og at den medlemsstat, der har udstedt dem, sidestiller dem med de i henholdsvis artikel 3 eller 5 i nærværende direktiv anførte.

▼M2

Artikel 7a

1. Eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for en tandlægeuddannelse, der af EF-statsborgere er erhvervet på den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område, anerkendes af de øvrige medlemsstater, selvom uddannelsen ikke på alle punkter opfylder mindstekravene i artikel 1 i direktiv 78/687/EØF,

— hvis de er udstedt for en uddannelse, der er påbegyndt inden Tysklands forening

— hvis de giver ret til udøvelse af virksomhed som tandlæge på hele Tysklands område på samme vilkår som de kvalifikationsbeviser, der udstedes af de kompetente tyske myndigheder, jf. artikel 3, litra a), og

— hvis de ledsages af en attestation, der er udstedt af de kompetente tyske myndigheder, og som bekræfter, at disse statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet den pågældende virksomhed i Tyskland i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der er gået forud for attestationens udstedelse.

2. Eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for en specialtandlægeuddannelse, de af EF-statsborgere er erhvervet på den tidligere Tyske Demokratiske Republiks område, anerkendes af de øvrige medlemsstater, selvom uddannelsen ikke opfylder mindstekravene i artikel 2 og 3 i direktiv 78/687/EØF,

— hvis de er udstedt for en uddannelse, der er påbegyndt inden Tysklands forening, og

— hvis de giver ret til udøvelse af den pågældende virksomhed som specialtandlæge på hele Tysklands område på samme vilkår som de kvalifikationsbeviser, der udstedes af de kompetente tyske myndigheder, jf. artikel 5, nr. 1 og 2.

De kan imidlertid kræve, at disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ledsages af en attestation, der er udstedt af de kompetente tyske myndigheder eller organisationer, og som bekræfter udøvelsen af den pågældende virksomhed som specialtandlæge i et tidsrum, der svarer til det dobbelte af forskellen mellem varigheden af den specialtandlægeuddannelse, der er erhvervet på tysk område, og den mindste uddannelsesvarighed, der er fastsat i direktiv 78/687/EØF, hvis kvalifikationsbeviserne ikke opfylder mindstekravene i artikel 2 i direktiv 78/687/EØF om uddannelsens varighed.

▼B

KAPITEL V

BENYTTELSE AF AKADEMISK TITEL

Artikel 8

1. Med forbehold af artikel 17 drager de medlemsstater, der er værtslande, omsorg for, at medlemsstaternes statsborgere, som opfylder de i ►A3 artikel 2, 4, 7, 19, 19a og 19b ◄ fastsatte betingelser, får ret til at benytte deres retmæssige akademiske titel, for så vidt denne ikke er den samme som stillingsbetegnelsen, og eventuelt en forkortelse for den, fra den medlemsstat, der er deres hjemland eller seneste opholdsland, og på denne stats sprog. De medlemsstater, der er værtslande, kan foreskrive, at denne titel skal efterfølges af navn og sted for den institution eller det bedømmelsesudvalg, der har tildelt den.

2. Såfremt den akademiske titel fra en medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i den medlemsstat, der er værtsland, kan forveksles med en titel, der i denne stat kræver en supplerende uddannelse, som den begunstigede ikke har erhvervet, kan den medlemsstat, der er værtsland, foreskrive, at den begunstigede skal benytte sin akademiske titel fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i en passende udformning, som den stat, der er værtsland, angiver.

KAPITEL VI

BESTEMMELSER, SOM SKAL LETTE DEN FAKTISKE UDØVELSE AF RETTEN TIL ETABLERING OG FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER PÅ TANDLÆGEOMRÅDET

A. **Særlige bestemmelser om etableringsret**

Artikel 9

1. Den medlemsstat, der er værtsland, og som af sine egne statsborgere for den første adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver bevis for vandel og hæderlighed, skal for statsborgere fra andre medlemstater som tilstrækkeligt bevis godkende en attestation udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som bekræfter, at de betingelser vedrørende vandel og hæderlighed, der i denne medlemsstat stilles for adgang til den pågældende form for virksomhed, er opfyldt.

2. Såfremt den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, ikke kræver bevis for vandel og hæderlighed for den første adgang til den pågældende form for virksomhed, kan den medlemsstat, der er værtsland, af statsborgere fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kræve en udskrift af strafferegistret eller, hvis sådanne ikke udfærdiges, et tilsvarende dokument udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

3. Såfremt den medlemsstat, der er værstland, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der, inden den pågældende etablerede sig i denne stat, har foreligget uden for dens område, og som i dette værtsland vil kunne få følger for adgangen til den pågældende form for virksomhed, kan den underrette den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdssted, herom.

Den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, undersøger rigtigheden af forholdene, for så vidt de i denne medlemsstat vil kunne få følger for adgangen til den pågældende form for virksomhed. Myndighederne i denne stat bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler den medlemsstat, der er værtsland, de slutninger, de drager heraf med hensyn til attestationer eller dokumenter, som de har udstedt.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

▼B

Artikel 10

1. Såfremt der i en medlemsstat, der værtsland, gælder administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om opfyldelse af krav vedrørende vandel og hæderlighed, herunder bestemmelser om disciplinære sanktioner i tilfælde af grov forsømmelse eller skødesløshed i udøvelsen af erhvervet eller domfældelse for lovovertrædelser i forbindelse med udøvelsen af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, fremsender den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, til den medlemsstat, der værtsland, de nødvendige oplysninger om faglige eller administrative foranstaltninger eller sanktioner, der er truffet over for den pågældende, såvel som de strafferetlige sanktioner, der vedrører udøvelsen af erhvervet i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

2. Såfremt den medlemsstat, der er værstland, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der inden den pågældende etablerede sig i denne stat, har foreligget uden for dens område, og som i dette værtsland vil kunne få følger for udøvelsen af den pågældende form for virksomhed, kan den underrette den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdssted, herom.

Den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, undersøger rigtigheden af forholdene, for så vidt de i denne medlemsstat vil kunnd få følger for udøvelsen af den pågældende form for virksomhed. Myndighederne i denne stat bestemmer selv arten og omfanget af de undersøgelser, der skal foretages, og meddeler den medlemsstat, der er værtsland, de slutninger, de drager heraf med hensyn til de oplysninger, som de har fremsendt i henhold til stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 11

Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere for adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver dokumentation for fysisk og psykisk sundhed, skal denne stat som tilstrækkeligt bevis i så henseende godkende fremlæggelsen af det dokument, der kræves i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

Såfremt den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, ikke kræver dokumentation af en sådan art for adgang til eller udøvelse af den pågældende form for virksomhed, skal den medlemsstat, der er værstland, for statsborgere fra den medlemsstat, der hjemland eller seneste opholdsland, godkende en attestation, der er udstedt af en kompetent myndighed i denne stat, og som svarer til attestationerne i den medlemsstat, der er værtsland.

Artikel 12

De i artikel 9, 10 og 11 omhandlede dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end 3 måneder.

Artikel 13

1. Proceduren for godkendelse af den begunstigedes adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed i overensstemmelse med artikel 9, 10 og 11 skal afsluttes så hurtigt som muligt og senest 3 måneder efter fremlæggelsen af samtlige akter vedrørende den pågældende med forbehold af de forsinkelser, der måtte opstå som følge af en eventuel klage efter gennemførelsen af denne procedure.

2. I de i artikel 9, stk. 3, og artikel 10, stk. 2, omhandlede tilfælde bevirker en anmodning om fornyet undersøgelse, at den i stk. 1 omhandlede frist suspenderes.

Den medlemsstat, der bliver hørt, skal afgive sit svar inden for en frist af 3 måneder.

▼B

Den medlemsstat, der er værtsland, fremmer den i stk. 1 nævnte procedure straks fra modtagelsen af dette svar eller fra udløbet af denne frist.

Artikel 14

Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere kræver aflæggelse af ed eller et højtideligt løfte for adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, og i de tilfælde, hvor udformningen af denne ed eller dette løfte ikke er brugbar for statsborgere fra andre medlemsstater, drager denne stat omsorg for, at der forelægges de pågældende en passende og dækkende udforming.

B. **Særlige bestemmelser om udveksling af tjenesteydelser**

Artikel 15

1. Såfremt en medlemsstat af sine egne statsborgere for adgang til eller udøvelse af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver enten en autorisation eller en indskrivning eller optagelse i en faglig organisation eller et fagligt organ, skal denne medlemsstat fritage statsborgere fra andre medlemsstater fra opfyldelsen af dette krav for så vidt angår tjenesteydelser.

Den begunstigede udfører tjenesteydelsen med de samme rettigheder og pligter som statsborgere i den medlemsstat, der er værtsland; han er navnlig undergivet de disciplinære bestemmelser af faglig eller administrativ karakter, der finder anvendelse i denne medlemsstat.

Med henblik herpå og som supplement til den i stk. 2 omhandlede erklæring om tjenesteydelsen kan medlemsstaterne for at gøre det muligt at anvende de disciplinære bestemmelser, der gælder på deres område, fastsætte en midlertidig indskrivning, der sker automatisk, eller en pro forma-optagelse i en faglig organisation eller et fagligt organ eller i et register, på betingelse af, at en sådan indskrivning på ingen måde forsinker eller komplicerer tjenesteydelsen eller medfører yderligere omkostninger for tjenesteyderen.

Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, træffer en foranstaltning i medfør af andet afsnit eller har kendskab til forhold, der er i strid med disse bestemmelser, giver" den omgående underretning herom til den medlemsstat, i hvilken den begunstigede er etableret.

2. Den medlemsstat, der er værtsland, kan foreskrive, at den begunstigede afgiver en forudgående erklæring om sin tjenesteydelse til de kompetente myndigheder, såfremt udførelsen af denne ydelse medfører et midlertidigt ophold på dens område.

I hastende tilfælde kan denne erklæring afgives så hurtigt som muligt efter, at tjenesteydelsen er udført.

3. 1 medfør af stk. 1 og 2 kan en medlemsstat, der er værtsland, af den begunstigede kræve et eller flere dokumenter indeholdende følgende oplysninger:

— den i stk. 2 omhandlede erklæring;

— en attestation, der bekræfter, at den begunstigede retmæssigt udøver de omhandlede former for virksomhed i den medlemsstat, hvor han er etableret;

— en attestation for, at den begunstigede er i besiddelse af det eller de eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, der er påkrævet for udførelse af den pågældende tjenesteydelse, og som er nævnt i dette direktiv.

4. Det eller de i stk. 3 nævnte dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end 12 måneder.

5. Såfremt en medlemsstat helt eller delvis, midlertidigt eller endeligt, fratager en af sine egne statsborgere eller en statsborger fra en anden medlemsstat, der er etableret på dens område, retten til at udøve en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, drager den

▼B

omsorg for, at den i stk. 3, andet led, omhandlede attestation alt efter omstændighederne inddrages midlertidigt eller endeligt.

Artikel 16

Såfremt det i en medlemsstat, der er værtsland, er nødvendigt at være anmeldt til et offentligretligt socialsikringsorgan for med et forsikringsorgan at foretage afregning i forbindelse med virksomhed udøvet til fordel for socialforsikrede, skal denne medlemsstat i tilfælde af, at tjenesteydelser medfører rejser for den begunstigede, fritage medlemsstaters statsborgere, der er etableret i en anden medlemsstat, for at opfylde dette krav.

I alle tilfælde hvor tjenesteydelsen medfører rejser for den begunstigede, kan den medlemsstat, der er værtsland, kræve, at den begunstigede forud eller, i hastende tilfælde snarest muligt, underretter dette organ om sin tjenesteydelse.

C. **Fællesbestemmelser om retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser**

Artikel 17

1. Såfremt der i en medlemsstat, som er værtsland, findes bestemmelser om benyttelsen af den stillingsbetegnelse, der hører til en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, benytter statsborgere fra de øvrige medlemsstater, som opfylder ►A3 de i artikel 2, artikel 7, stk. 1, og i artikel 19, 19a og 19b fastsatte ◄ betingelser, den stillingsbetegnelse i medlemsstaten, der er værtsland, som i denne stat svarer til deres uddannelsesniveau, og gør brug af forkortelsen for denne.

2. Stk. 1 finder ligeledes anvendelse på benyttelse af titlen som specialtandlæge for de tandlæger, der opfylder de i henholdsvis artikel 4 og artikel 7, stk. 2, fastsatte betingelser.

Artikel 18

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gøre det muligt for de begunstigede at holde sig underrettet om sundheds- og sociallovgivningen samt i givet fald om reglerne om tandlægernes pligter i den medlemsstat, der er værtsland.

I dette øjemed kan de oprette informationskontorer, hvor de begunstigede kan få de nødvendige oplysninger. I tilfælde af etablering kan medlemsstater, der er værtslande, forlange, at de begunstigede optager forbindelse med disse kontorer.

2. Medlemsstaterne kan oprette de i stk. 1 omhandlede kontorer i tilknytning til de kompetente myndigheder og organer, som de udpeger inden for den i artikel 24, stk. 1, fastsatte frist.

3. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de begunstigede i deres egen og i deres patienters interesse i givet fald erhverver de sprogkundskaber, der er nødvendige for udøvelsen af deres erhvervsmæssige virksomhed i den medlemsstat, der er værtsland.

KAPITEL VII

OVERGANGSBESTEMMELSER VEDRØRENDE DEN SÆRLIGE SITUATION I ITALIEN

Artikel 19

Fra det tidspunkt, hvor Italien træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv, anerkender medlemsstaterne med henblik på udøvelsen af de former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 1 i dette direktiv, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger, der i Italien udstedes til personer, som har begyndt deres lægeuddannelse på universitetsniveau senest 18 måneder efter meddelelsen af dette direktiv, ledsaget af en attestation, udstedt af de kompetente italienske myndigheder, som bekræfter, at disse personer faktisk og retmæssigt og som hovedbeskæftigelse har

▼B

udøvet de i artikel 5 i direktiv 78/687/EØF omhandlede former for virksomhed i Italien i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der går forud for udstedelsen af attestationen, og at disse personer er bemyndiget til at udøve de pågældende former for virksomhed på samme betingelser som indehavere af de i artikel 3, litra f), i.nærværende direktiv omhandlede eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser.

Undtaget fra det i første afsnit omhandlede krav om tre års praksis er personer, som har gennemført studier af mindst tre års varighed, der af de kompetente myndigheder attesteres som svarende til den i artikel 1 i direktiv 78/687/EØF omhandlede uddannelse.

▼A2

Artikel 19a

Fra det tidspunkt, hvor kongeriget Spanien træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv, anerkender medlemsstaterne med henblik på udøvelsen af de former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 1 i dette direktiv, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger, der i Spanien udstedes til personer, som har begyndt deres lægeuddannelse på universitetsniveau før tiltrædelsen, ledsaget af en attestation, udstedt af de kompetente spanske myndigheder, som bekræfter, at disse personer faktisk og retmæssigt og som hovedbeskæftigelse har udøvet de i artikel 5 i direktiv 78/687/EØF omhandlede former for virksomhed i Spanien i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der går forud for udstedelsen af attestationen, og at disse personer er bemyndiget til at udøve de pågældende former for virksomhed på samme betingelser som indehavere af de i artikel 3, litra k), i nærværende direktiv omhandlede eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser.

Undtaget fra det i første afsnit omhandlede krav om tre års praksis er personer, som har gennemført studier af mindst tre års varighed, der af de kompetente myndigheder attesteres som svarende til den i artikel 1 i direktiv 78/687/EØF omhandlede uddannelse.

▼A3

Artikel 19b

Fra det tidspunkt, hvor Østrig træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv, anerkender de stater, der omfattes af dette direktiv, med henblik på udøvelsen af de former for virksomhed, der er omhandlet i artikel 1 i dette direktiv, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger, der i Østrig udstedes til personer, som har begyndt deres uddannelse på universitetsniveau før den 1. januar 1994, ledsaget af en attestation, udstedt af de kompetente østrigske myndigheder, som bekræfter, at disse personer faktisk og retmæssigt og som hovedbeskæftigelse har udøvet de i artikel 5 i direktiv 78/687/EØF omhandlede former for virksomhed i Østrig i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de fem år, der går forud for udstedelsen af attestationen, og at disse personer er bemyndiget til at udøve de pågældende former for virksomhed på samme betingelser som indehavere af de i artikel 3, litra m), omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser.

Undtaget fra det i første afsnit omhandlede krav om tre års praksis er personer, som har gennemført studier af mindst tre års varighed, der af de kompetente myndigheder attesteres som svarende til den i artikel 1 i direktiv 78/687/EØF omhandlede uddannelse.

▼B

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 20

De medlemsstater, der af deres egne statsborgere som betingelse for at kunne anerkendes som tandlæge for en sygeforsikring kræver gennem-

▼B

førelse af en forberedende turnus, kan i et tidsrum af otte år fra meddelelsen af dette direktiv pålægge statsborgere fra de øvrige medlemsstater den samme pligt. Turnusperiodens varighed kan dog ikke overstige 6 måneder.

Artikel 21

Den medlemsstat, der er værtsland, kan i tilfælde af begrundet tvivl af en anden medlemsstats kompetente myndigheder kræve en bekræftelse på ægtheden af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som er udstedt i denne anden medlemsstat og omhandlet i kapitel II, III og IV, samt en bekræftelse på, at den begunstigede opfylder alle de i direktiv 78/687/EØF fastsatte uddannelsesbetingelser.

Artikel 22

Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 24, stk. 1, fastsatte frist de myndigheder og organer, der er bemyndiget til at udstede eller modtage de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, samt de dokumenter og oplysninger, som er omhandlet i dette direktiv, og underretter omgående de øvrige medlemsstater og Kommissionens herom.

Artikel 23

Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på statsborgere i medlemsstaterne, der i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 1612/68 som lønmodtagere udøver eller agter at udøve en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed.

Artikel 24

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden for en frist på 18 måneder fra dets meddelelse og underretter straks Kommissionen herom. Italien skal dog træffe disse foranstaltninger inden for en frist på maksimalt seks år og i hvert fald på det tidspunkt, hvor det træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at efterkomme direktiv 78/687/EØF.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 25

Såfremt der ved anvendelsen af dette direktiv skulle opstå større vanskeligheder for en medlemsstat inden for særlige områder, undersøger Kommissionen disse vanskeligheder i samarbejde med denne stat og indhenter udtalelse fra det udvalg af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet, der er nedsat ved afgørelse 75/365/EØF [1], senest ændret ved afgørelse 78/689/EØF [2].

Kommissionen fremsætter i givet fald passende forslag for Rådet.

Artikel 26

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

---

[1] EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 19.
[2] Se side 17 i denne Tidende.